

вина на сегашна Гръция. Въ негово врѣме, а именно въ 1340 г. и Охрида премина въ власть-та на Сръби-тъ. Отъ 1219 г., ³⁾ както имаме случай да забѣлежимъ, чрезъ стараніе-то на св. Савва, Сръбія се едоби съ свое особено архіепископство, на което тронъ-тъ испрѣво се намираще въ Жичи, а послѣ се пренесе въ Ипекъ. Въ 1346 год. Стефанъ Душанъ свика духовенъ съборъ въ Скопје, на който съборъ Сръбско-то архіепископство се преименова въ патриаршія. ⁴⁾ Защо-то това стана само съ благословія-та на Охридскіи и Търновскіи патриархъ ⁵⁾ а не и на Константинополскіи, то, този подирни осѣдн това постановление на Скопійскіи съборъ като не законно и прокълна новоучредена-та Сръбска патриархія. — На тази клетва обаче никой не обрѣна вниманіе и на Балканскіи полуостровъ, освѣнь Търновска-та, Охридска-та учрѣди ее третъя Славенска патриаршія, Ипекска или Сръбска. — Пита се въ какво отношеніе се постави къмъ новоучреденна-та Сръбска патриаршія Охридска-та патриаршія, която се вѣче намираще въ власть-та на Сръбскіи кралъ. Единъ Сръбски изслѣдователь за този предметъ предполага, че Охридскіи патриархъ не само че е съхранилъ независимостъ-та си относительно Ипекскіи, но че този подирни го е признавалъ за по-старъ свой духовенъ братъ. ⁶⁾ —

Тѣзи отношенія на Охридскіи патриархъ къмъ Сръбскіи, какви-то и да сѣ были, траяли сѣ само около

³⁾ Ранчъ ч. 11, 343.

⁴⁾ Майкова Исторія Сербскаго языка, 240. —

⁵⁾ Сказаніе о Сербскихъ архіепископѣхъ въ единъ Сръбски Сборникъ виж. Гласн. VII. стр. 125 Га 45.

⁶⁾ Патриарси Пекини не само ни су подчинили себи архіепископе Охридское и нѣовуобласть, него имъ іоштъ поредъ независимости признавали неко старештво, баремъ у толико, у колико су се сами подъ нѣовымъ ауспиціяма на патриаршеско достоинство узвысили. —

Гласникъ VIII, 125.